

PIERCE BROWN

PIERCE BROWN s-a născut în 1988 în Colorado, dar a trăit în peste opt state din America, petrecându-și copilăria construind ascunzători și capcane pentru verișorii lui.

Furia Diminsejii este ultimul volum din trilogia dedicată revoluționării unei societăți abuzive care stăpânește întregul Sistem Solar. Prima parte a seriei, *Furia Roșie*, apărută pe când autorul avea 26 de ani, l-a consacrat pe tânărul scriitor drept o interesantă nouă voce a literaturii distopice.

PIERCE BROWN

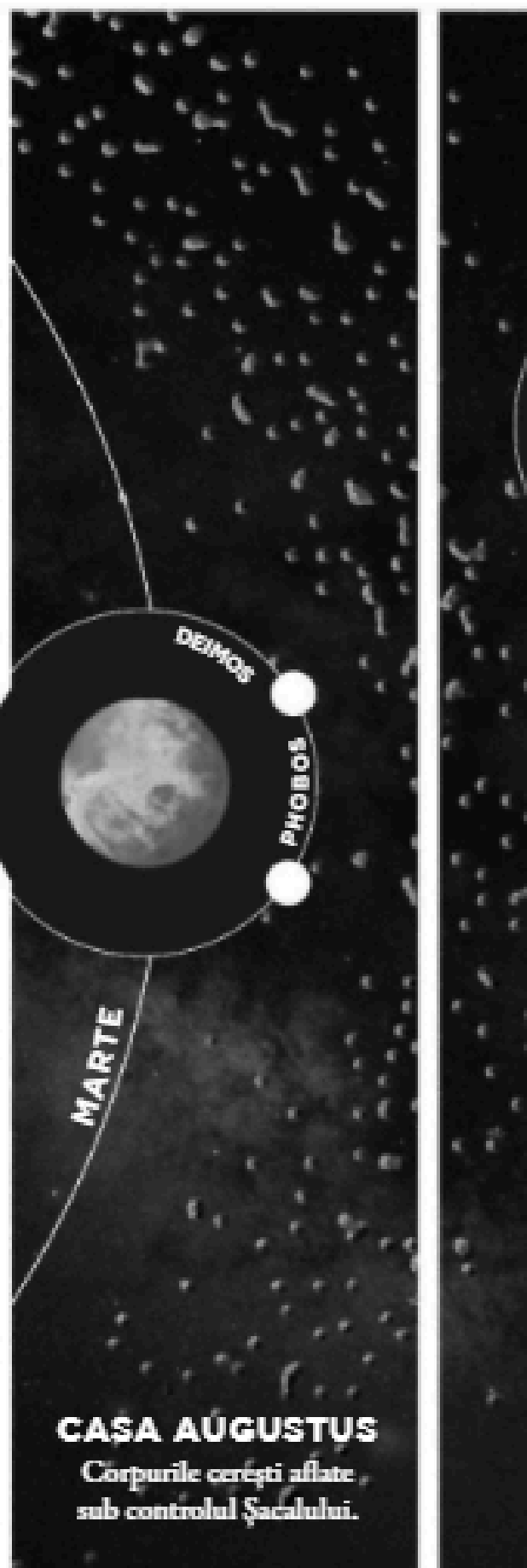
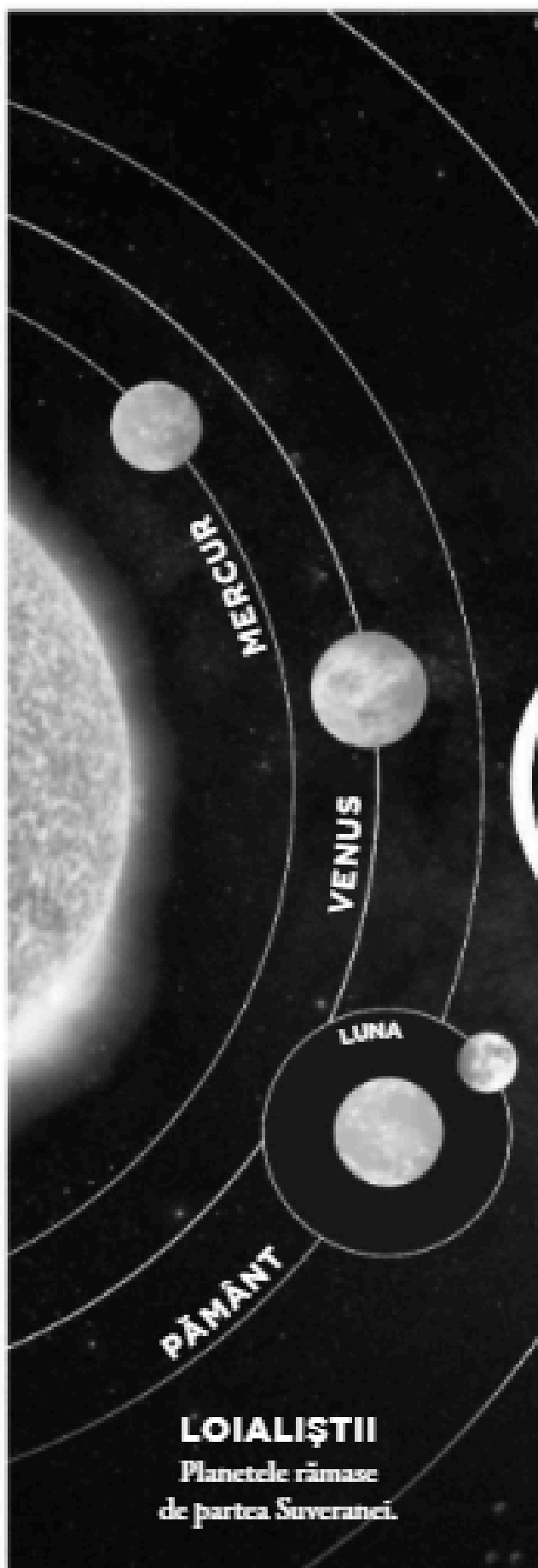
FURIA DIMINETII

Ultima carte din trilogia *Furia Roșie*

Traducere din limba engleză
de Iulia Pomagă

PALADIN

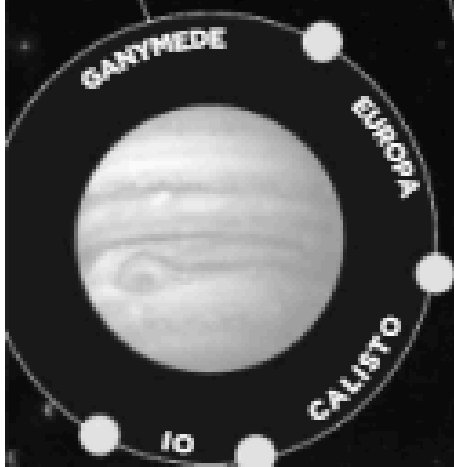
Surorii mele, care m-a învățat să ascult



SISTEMUL SOLAR

La momentul celei de-A Doua
Rebeliuni a Lorzilor Lunilor

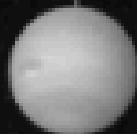
Scala planșetelor și pozițiile orbitale sunt reprezentate
doar în scop ilustrativ.



JUPITER



SATURN



URANUS



NEPTUN



PLUTO

REBELIUNEA LORZILOR LUNILOR

Lunile care și-au declarat independența
față de Centru.

Povestea până acum...

Furia Roșie

Darrow e un Roșu, un miner de condiție joasă care muncește din greu în subteranele planetei Marte. Trudește pentru a face suprafața planetei locuibilă pentru generațiile viitoare, însă el și semenii lui au fost trădați: suprafața e deja locuibilă, iar la conducere se află Auriile lipsiți de scrupule. Când aceștia îi spânzură soția pentru vina de a fi dat glas unor idealuri revoluționare, Darrow se alătură unui grup de rebeli cunoscut drept Fiii lui Ares. Cu ajutorul Fiilor, el este transformat fizic într-un Auriu și trimis să distrugă Societatea din interior.

Darrow reușește să intre la Institut, o școală de antrenament pentru elita Aurie care transformă adolescenți răsfățați în cei mai buni luptători ai Societății. Acolo, Darrow deprinde arta războiului, precum și abilitatea de a-și croi drum în complexa lume politică a Auriilor și printre prietenii adesea trădătoare, dar câteodată sincere. Doar prin schimbarea paradigmei și cu ajutorul noilor săi prieteni va reuși Darrow să facă față cu bine Institutului și tuturor pericolelor de-acolo.

Furia Aurie

Datorită victoriei obținute la Institut, Darrow obține prestigiu și o funcție în slujba ArhiGuvernatorului planetei Marte, Nero sau Augustus. Cu toate acestea, nu reușește să se ridice la nivelul așteptărilor dat de statutul său de

Legendă și dă greș la Academie, unde Auriu se antrenează în luptă cu nave spațiale. Înfrânt de un rival al angajatorului său, valoarea lui Darrow scade rapid în ochii Arhi-Guvernatorului, asta până când Darrow îi oferă Auriului înfometat de putere ceea ce-și dorește: război civil.

Stârnind clanul Augustus împotriva familiei Bellona, Darrow dă peste cap întreagă Societate, semănând semințele haosului peste tot pe unde trece. După ce strânge o armată impresionantă și-și face câțiva aliați îndoielnici, Darrow conduce un atac victorios pe Marte, îndepărtând familia Bellona de la conducerea planetei. Dar la serbarea Triumfului ținută pentru a onora victoria lui militară, trădarea își ivește încă o dată chipul hidos și toată reușita lui e distrusă. Prietenii și aliații săi sunt uciși sau dispar. Darrow e luat prizonier, iar identitatea lui secretă e descoperită; soarta rebeliunii e pe muchia unui brici...

Dramatis Personae

Aurii

OCTAVIA AU LUNE: Suverana Societății

LYSANDER AU LUNE: Nepotul Octaviei, moștenitorul
Casei Lune

ADRIUS AU AUGUSTUS / ȘACALUL: ArhiGuvernatorul
planetei Marte, fratele geamăn al Virginiei

VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG: Sora geamănă a
lui Adrius

MAGNUS AU GRIMMUS / LORDUL CENUȘĂ:
ArhiImperatorul Suveranei, tatăl lui Aja

AJA AU GRIMMUS: Cavalerul Proteic, Șefa corpului de
securitate al Suveranei

CASSIUS AU BELLONA: Cavalerul Dimineții, protector al
Suveranei

ROQUE AU FABII: Imperator al Armadei Sabiei

ANTONIA AU SEVERUS-JULII: Sora vitregă a Victrei,
fiica Agripinei

VICTRA AU JULII: Sora vitregă a Antoniei, fiica Agripinei

KAVAX AU TELEMANUS: Conducătorul Casei Telemanus,
tatăl lui Daxo

DAXO AU TELEMANUS: Moștenitor și fiu al lui Kavax,
fratele lui Fax

PIERCE BROWN

ROMULUS AU RAA: Conducătorul Casei Raa,
ArhiGuvernatorul lui Io

LILATH AU FARAN: Asociată a Șacalului, conducătoarea
Călăreților Oaselor

CYRIANA AU TANUS / SCAIETE: Fostă membră a
Urlătorilor, acum locotenent al Călăreților Oaselor

VIXUS AU SARNA: Fost membru al casei Marte, locotenent
al Călăreților Oaselor

Culori mijlocii și inferioare

TRIGG TI NAKAMURA: Legionar, fratele lui Holiday,
Cenușiu

HOLIDAY TI NAKAMURA: Legionar, sora lui Trigg,
Cenușie

REGULUS AG SUN / QUICKSILVER: Cel mai bogat om din
Societate, Argintiu

ALIA VRABIA-ZĂPEZII: Regina Valkiriilor, mama lui
Ragnar și a lui Sefi, Obsidiană

SEFI CEA TĂCUTĂ: Războinică a Valkiriilor, fiica Aliei,
sora lui Ragnar

ORION XE AQUARH: Căpitan de navă, Albastră

Fiii lui Ares

DARROW DIN LYKOS / SECERĂTORUL: Fost lăncier al
Casei Augustus, Roșu

SEVRO AU BARCA / SPIRIDUȘUL: Urlător, Auriu

RAGNAR VOLARUS: Urlător nou recrutat, Obsidian

DANCER: Locotenent al lui Ares, Roșu

MICKEY: Artizan, Violet

Mă trezesc în întuneric, departe de grădina udată cu sângele prietenilor mei. Bărbatul Auriu care mi-a ucis soția zace mort lângă mine pe puntea rece de metal, viața fiindu-i luată de propriul lui fiu.

Vântul toamnei îmi răvășește părul. Nava se zguduie. În depărtare, văpăi cauzate de fricțiune sfășie noaptea cu străluciri portocalii. Familia Telemanus coboară de pe orbită ca să mă salveze. Mai bine nu ar face-o. Mai bine m-ar lăsa pradă întunericului și vulturilor ciorovăindu-se deasupra trupului meu paralizat.

Din spate răsună vocile dușmanilor mei. Demoni semeți cu chipuri de îngeri. Cel mai scund dintre ei se apleacă. Mă mângâie pe cap, privind în jos spre tatăl lui mort.

— Așa a fost merit dintotdeauna să se sfârșească povestea asta, îmi spune. Nu cu urletele tale. Nu cu furia ta. Cu tăcerea ta.

Roque, cel care m-a trădat, stă într-un colț. A fost prietenul meu. O inimă prea bună pentru propria-i Culoare. Acum întoarce capul și-i văd lacrimile. Dar nu sunt pentru mine. Sunt pentru ceea ce-a pierdut. Pentru cei pe care i i-am răpit.

— Nu e niciun Ares care să te salveze. Nu mai e Mustang să te iubească. Ești singur, Darrow, îmi spune Șacalul, cu o privire rece și calmă. La fel ca mine.

Îmi fixează pe față o mască neagră, prin care nu se vede nimic, cu botniță. Privirea mi se întunecă.

— Așa se sfârșește.

PIERCE BROWN

Pentru a mă înfrânge, i-a măcelărit pe cei pe care-i iubesc.

Dar există nădejde în cei care mai trăiesc. În Sevro. În Ragnar și Dancer. Mă gândesc la poporul meu izolat în beznă. La toate Culorile din toate lumile, încătușate și în-lănțuite pentru ca Auriii să poată cârmui, și simt cum furia îmi arde golul întunecat pe care el mi l-a săpat în suflet. Nu sunt singur. Nu sunt victima lui.

Așa că n-are decât să facă tot răul de care e în stare. Eu sunt Secerătorul.

Cunosc suferința.

Cunosc întunericul.

Nu așa se sfârșește.

Partea I

Spini

Per aspera ad astra

Doar întunericul

În bezna adâncă, departe de căldură și soare și luni, zac, tăcut ca piatra care mă înconjoară ferecându-mi trupul încovoiat într-un pântece înfricoșător. Nu pot sta în picioare. Nu mă pot întinde. Pot doar să mă fac ghem, o fosilă uscată a bărbatului care am fost cândva. Am mâinile legate la spate. Stau gol pe podeaua rece de piatră.

Singur în întuneric.

Parcă au trecut luni, ani, milenii de când mi-am întins genunchii, de când șa spinării s-a îndreptat din poziția asta cocoșată. Durerea e înnebunitoare. Încheieturile îmi trosnesc ca fierul ruginit. Cât timp a trecut de când mi-am văzut prietenii Aurii sângerând în iarbă? Cât timp de când am simțit pe obraz sărutul blândului Roque care mi-a frânt inima?

Timpul nu este un râu.

Nu aici.

În mormântul ăsta, timpul e piatră. E întunericul, veșnic și de neînduplecat, singura lui măsură fiind pendulările gemene ale vieții – respirația și bătăile inimii.

Inspir. *Bum... bum. Bum... bum.*

Expir. *Bum... bum. Bum... bum.*

Inspir. *Bum... bum. Bum... bum.*

Și se repetă la nesfârșit. Până... Până când? Până mor de bătrânețe? Până îmi zdrobesc țeasta de podeaua de piatră? Până distrug tuburile pe care mi le-au introdus

Galbenii în măruntaie pentru a forța hrana să intre și deșeurile să iasă?

Sau până înnebunesc?

— Nu, scrâșnesc din dinți.

Daaaa.

— E doar întunericul, icnesc.

Mă calmez. Corpul meu atinge pereții și asta mă liniștește. Spate, degete, coccis, călcâie, degete de la picioare, cap. Încă o dată. De zece ori. De o sută de ori. De ce să nu mă asigur? Mai bine de o mie de ori.

Da, sunt singur.

Aș fi crezut că poate exista o soartă mai cruntă decât asta, dar acum știu că nu există. Omul nu e o insulă. Avem nevoie de cei care ne iubesc. Avem nevoie de cei care ne urăsc. Avem nevoie de alții să ne lege de viață, să ne dea un motiv pentru a trăi, pentru a simți. Tot ce am e întunericul. Câteodată urlu. Câteodată izbucnesc în râs în timpul nopții, în timpul zilei. Cine mai știe? Râd ca să treacă timpul, ca să consum calorile pe care mi le oferă Șacalul și ca să-mi oblig trupul să alunece tremurând în somn.

Și plâng. Murmur. Fluier.

Ascult vocile de deasupra. Venind spre mine dintr-o mare nesfârșită de întuneric. Le însoțește zăngănitul înnebunitor al lanțurilor și oaselor, vibrând prin pereții închisorii. Totul atât de aproape, și totuși la o mie de kilometri depărtare, ca și cum o lume întreagă ar exista chiar dincolo de beznă, dar eu n-o pot vedea, n-o pot atinge, gusta, simți, nu pot străpunge vălul pentru a putea face parte încă o dată din lume. Sunt întemnițat în singurătate.

Aud vocile acum. Zgomotul lanțurilor și oaselor infiltrându-se în închisoarea mea.

Sunt ale mele vocile?

Ideea mă face să râd.

Înjur.

Pun la cale. *Ucide.*

Măcelărește. Spintecă. Sfășie. Arde.

Implor. Am halucinații. Mă târguiesc.

Scâncesc rugăciuni către Eo, bucuros că a fost cruțată de o astfel de soartă.

Nu te aude.

Cânt balade din copilărie și recit *Pământul pe moarte, Lampagiul, Ramayana, Odiseea* în greacă și latină, apoi în limbile moarte arabă, engleză, chineză și germană, extrăgându-le dintre amintirile data-cunoștințelor pe care mi le-a oferit Matteo când eram doar ceva mai mare decât un puștan. Căutând să capăt putere de la Argonautul ră-tăcitor care nu-și dorea decât să găsească drumul înapoi spre casă.

Uți ce a făcut.

Ulise a fost un erou. A pus la pământ zidurile Troiei cu calul lui de lemn. La fel cum eu am pus la pământ armata Bellona cu Floaia de Fier de pe Marte.

Și apoi...

— Nu, mă răstesc. Linște.

...oamenii au pătruns în Troia. Au găsit mame. Au găsit copii. Ghici ce au făcut?

— Gura!

Știi ce au făcut. Os. Sudoare. Carne. Cenușă. Plâns. Sânge.

Întunericul chicotește cu veselie.

Secerătorule, Secerătorule, Secerătorule...Toate faptele care dăinuie sunt pătate de sânge.

Am adormit? Sunt treaz? Am pierdut șirul. Totul se amestecă, mă înec în viziuni și șoapte și sunete. Iar și iar smucesc gleznele fragile ale lui Eo. Îi sparg fața lui Julian. Aud cum își dau ultima suflare Pax și Quinn și Tactus

și Lorn și Victra. Atât de multă durere. Și pentru ce? Ca să-mi dezamăgesc soția. Ca să-mi dezamăgesc poporul.

Și să-l dezamăgești pe Ares. Să-ți dezamăgești prietenii.

Câți or mai fi rămas?

Sevro? Ragnar?

Mustang?

Mustang. Dacă știe că ești aici?... Dacă nu-i pasă?... Și de ce i-ar păsa? De tine, care ai trădat. De tine, care ai mințit. De tine, care te-ai folosit de mintea ei. De trupul ei. De sângele ei. I-ai arătat adevăratul tău chip și a fugit. Dacă ea a fost? Dacă ea te-a trădat? Ai mai putea-o iubi atunci?

— Gura! urlu la mine însumi, la întuneric.

Nu te gândi la ea. Nu te gândi la ea.

De ce nu? Ți-e dor de ea.

O himeră a ei apare în întuneric ca multe altele înainte – pe un câmp verde, o fată călărește înaintea mea și se răsuțește în șa, râzând și cerându-mi s-o urmez. Părul îi freamătă asemenea vântului ce flutură vara din căruța unui țăran.

Tânjești după ea. O iubești. Fata Aurie. Uit-o pe scorpia aia Roșie.

— Nu, zic, izbindu-mă cu capul de perete. E doar întunericul, șoptesc.

E doar întunericul care-mi joacă feste. Dar tot încerc să le uit pe Mustang, pe Eo. Dincolo de acest loc nu mai e nicio altă lume. Nu-mi poate fi dor de ceva ce nu există.

Sângele cald îmi șiroiește pe frunte din răni vechi, acum redeschise. Îmi picură de pe nas. Scot limba, lingând po-deaua rece, până găsesc picăturile. Savurez sarea, fierul de pe Marte. Încet. Încet. Pentru ca noutatea senzației să dureze cât mai mult. Pentru ca savoarea să zăbovească și să-mi aducă aminte că sunt om. Un Roșu din Lykos. Un Sondor al Iadului.

Nu. Nu ești. Nu ești nimic. Soția ta te-a părăsit și ți-a luat copilul. Târfa ta te-a trădat. Nu ai fost destul de bun. Ai fost prea mândru. Prea prost. Prea crud. Acum, ești uitat. Sunt?

Când am văzut-o ultima dată pe fata Aurie stăteam în genunchi lângă Ragnar în tunelurile din Lykos, cerându-i lui Mustang să-și trădeze poporul și să trăiască pentru mai mult. Știam că dacă alegea să ni se alăture, visul lui Eo ar fi înflorit. O lume mai bună ne stătea la picioare. În loc de asta, ea a plecat. Se poate să mă fi uitat? Dragostea pentru mine a dispărut din sufletul ei?

A iubit doar masca ta.

— E doar întunericul. Doar întunericul. Doar întunericul, murmur tot mai repede și mai repede.

Nu ar trebui să fiu aici.

Ar trebui să fiu mort. După ce a murit Lorn, trebuia să fiu predat Octaviei, pentru ca Artizanii ei să mă disece ca să descopere taina transformării mele în Auriu. Să vadă dacă era posibil să mai existe și alții ca mine. Dar Șacalul a făcut o înțelegere. M-a păstrat pentru sine. M-a torturat pe proprietatea lui de pe Attica, punându-mi întrebări despre Fiii lui Ares, despre Lykos și despre familia mea. Nu mi-a spus niciodată cum mi-a descoperit secretul. L-am implorat să-mi pună capăt vieții.

În final, mi-a oferit piatra.

— Când totul e pierdut, onoarea cere moartea, mi-a spus Roque cândva. E un sfârșit nobil.

Dar ce să știe un poet bogat despre moarte? Săracii cunosc moartea. Sclavii cunosc moartea. Însă chiar și în timp ce tânjeam după ea, mă temeam de ea. Fiindcă, pe măsură ce văd tot mai multe din lumea asta crudă, cred tot mai puțin că se sfârșește într-o plăcută închipuire.

Valea nu este reală.

